

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupeného Michalem Benčokem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 17, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, ve věci kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 4. 2005, č. j. 59 Az 160/2004 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále označován jako „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2004, č. j. OAM-2557/VL-20-08-2004. Rozhodnutím správního orgánu byla jeho žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že v průběhu soudního řízení nebyl zjištěn úplně a správně přesný stav věci a důkazy, které si soud opatřil, byly neúplné a zakládaly se fakticky jen na dokladech obsažených ve správním spisu. Stěžovatel dále konstatuje, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil povinnost, kterou mu ukládá ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb.,

o správním řízení, v platném znění (dále jen „správní řád“) a že důkazy, které si žalovaný opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, čímž porušil ustanovení § 32 odst. 1 a dále § 34 odst. 1 správního řádu a nemohl správně posuzovat skutkové a právní otázky. Stěžovatel dále namítá, že správní orgán nedostatečně objasnil důvody, které ho vedly k vydání rozhodnutí, a tím porušil povinnost, kterou mu ukládá § 47 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel také tvrdí, že napadená rozhodnutí vycházela z nesprávného výkladu ustanovení § 12 zákona o azylu. Soud dle stěžovatele nedostatečně přihlédl zejména k soustavnému porušování lidských práv na Ukrajině. Stěžovatel se domnívá, že důvody, které uvedl, jsou podřaditelné pod § 12 písm. b) zákona o azylu, jelikož má neustále odůvodněné obavy o svůj život. Tyto obavy pak vyplývají z násilného jednání vyděračů. Jako nezákonný a nesprávný stěžovatel napadá i závěr soudu o tom, že nezabýval překážkou vycestování dle § 91 zákona o azylu. Domnívá se též, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Vzhledem k výše uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud předmětný rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Současně v rámci kasační stížnosti požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Dále uvádí, že stěžovatel své námitky nikterak nekonkretizoval a nepodložil argumenty, a žalovaný je proto shledává formálními. K námitce stěžovatele ohledně aplikace § 13 a § 14 zákona o azylu žalovaný uvedl, že rozhodnutí o udělení azylu podle těchto ustanovení a rovněž tak rozhodnutí o překážce vycestování uvádí správní orgán jen v rozhodnutí o neudělení nebo odnětí azylu. Z těchto důvodů pak žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil, že návrh na zahájení řízení o udělení azylu podal stěžovatel dne 5. 8. 2004 a pohovor k tomuto návrhu s ním byl proveden dne 11. 8. 2004. Stěžovatel v návrhu na zahájení řízení uvedl, že v srpnu roku 2003 zavinil na Ukrajině autohavárii, při níž poškodil jiné vozidlo. Na místo nehody nepřivolal policii a s poškozeným se dohodli, že mu uhradí způsobenou škodu. Na tuto opravu však neměl dostatek finančních prostředků a věřitel mu začal vyhrožovat ublížením na zdraví. Aby se vyhnul jeho výhrůzkám a vydělal si potřebné finance, odcestoval v dubnu 2004 z Ukrajiny do ČR. Zde mu bylo uděleno správní vyhoštění, a tak se rozhodl požádat o azyl. Ve vlastnoručně psaném prohlášení pak tyto skutečnosti potvrdil. Ve výše zmíněném pohovoru k návrhu na zahájení řízení o udělení azylu pak své potíže konkretizoval. Uvedl, že počátkem roku 2004 jej poškozený kontaktoval a sdělil mu, že za opravu automobilu zaplatil částku 1500 USD. Stěžovatel uvedl, že tato částka byla úměrná rozsahu poškození. Jelikož však požadovanou částkou momentálně nedisponoval, požádal věřitele, aby s její úhradou počkal. Ten to odmítl a kontaktoval ho ještě ve dvou případech a stanovil mu lhůtu jednoho měsíce. Pokoušel se hledat pomoc u přátel, ale nikdo mu nebyl ochoten půjčit. Vstupem do azylového řízení se snaží vyhnout možnému jednání poškozeného majitele. Rovněž vyslovil přání legalizovat si pobyt v ČR, aby se vyhnul rozhodnutí o správním vyhoštění a mohl zde nadále žít a vydělávat si finanční prostředky. V případě návratu se stěžovatel obává dalšího jednání věřitele. Potvrdil, že na Ukrajině neměl žádné další potíže, a také vyloučil problémy se státními orgány Ukrajiny.

Krajský soud se ve svém rozsudku ztotožnil se skutkovými i právními závěry žalovaného vyslovenými v žalobou napadeném správním rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán měl dostatečné podklady pro posouzení důvodnosti žádosti stěžovatele o udělení azylu. Soud dále konstatoval, že bylo prokázáno, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. K námitce stěžovatele, že se žalovaný nezabýval věcí žalobce z hlediska ustanovení § 14 a § 91 zákona o azylu, krajský soud uvedl, že tato není důvodná, neboť byla-li žádost o udělení azylu zjevně nedůvodná, jsou již nadbytečné výroky o neudělení azylu podle § 13 a 14 zákona o azylu a vztážení překážky vycestování dle § 91 téhož zákona.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. zák. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., neboť stěžovatel namítá, že žalovaný a posléze krajský soud nesprávně aplikovali ustanovení § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] , dále namítá, že žalovaný porušil právní předpisy o řízení před správním orgánem [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a namítá též, že v průběhu soudního řízení nebyl zjištěn úplně a správně přesný stav věci a důkazy, které si soud opatřil, byly neúplné a zakládaly se fakticky jen na dokladech obsažených ve správním spisu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, že v průběhu soudního řízení nebyl zjištěn úplně a správně přesný stav věci a důkazy, které si soud opatřil byly neúplné a zakládaly se fakticky jen na dokladech obsažených ve správním spisu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu.

Vzhledem k tomu, že uvedená stěžovatelova námitka je naprosto nekonkrétní a stěžovatel nijak neuvádí, v čem namítané pochybení soudu spočívalo, tj. v čem konkrétně spočívala neúplnost dokazování, Nejvyšší správní pouze soud v obecné rovině konstatuje, že krajský soud při rozhodování vycházel z dostatečného důkazního materiálu. Námitka

stěžovatele, že tyto důkazy se zakládaly se fakticky jen na dokladech obsažených ve správním spisu, nemůže obstát už vzhledem k tomu, že stěžovatel ve svém žalobním návrhu ani jiné důkazy nenavrhol a odkázal na: „*žádost o udělení azylu v ČR, kterou jsem podal, protokol o pohovoru, který byl se mnou proveden, a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k předmětné žádosti o udělení azylu v ČR a který má k dispozici žalovaný*“. V průběhu řízení před krajským soudem se ani jinak neobjevily žádné důvody k provádění důkazů nad rámec toho, co bylo zachyceno ve správním spise. Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal uvedenou námitku důvodnou.

Důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. rovněž nejsou dány. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ve své kasační stížnosti pouze v obecné rovině konstatuje, že došlo k porušení jím vyjmenovaných ustanovení správního řádu, aniž tato porušení jakkoliv konkretizoval, Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatuje, že řízení před správním orgánem probíhalo v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními, za dodržení zákonem zaručených práv stěžovatele a bez procesních vad, které by mohly mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí žalovaného. Žalovaný správní orgán řádně zjistil skutkový stav, zejména podrobně vyslechl stěžovatele. Během tohoto pohovoru měl stěžovatel příležitost vysvětlit všechny okolnosti, které ho k žádosti o azyl vedly. Rozhodnutí správního orgánu je plně srozumitelné, jednoznačně popisuje zjištěný skutkový stav, přičemž vychází z provedených důkazů a obsahuje logicky postavené důvody, o které se opírá.

Dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že důvodem stěžovatelovy žádosti o udělení azylu byly obavy z ohrožení života ze strany věřitele a dále snaha o legalizaci pobytu v České republice. Ani jeden z těchto důvodů není (a to v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003 - 44, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, oboje dostupné na www.nssoud.cz) podřaditelný pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu. Jiné důvody pak stěžovatel ani neuváděl. Žalovaný tak nepochybil, když zamítl žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g).

Rovněž není důvodná stížní námitka týkající se (ne)aplikace § 14 zákona o azylu. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanoveních § 13 a § 14 zákona je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože tento důvod při zamítnutí žádosti podle § 16 zákona zjišťován není, dostal by se výrok správního orgánu o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 zákona o azylu do logického rozporu s výrokem o neudělení azylu podle § 13 a § 14 téhož zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz). Žalovaný ani krajský soud tudíž nepochybili, když o této otázce nerozhodovali. Stěžovatelovo v kasační stížnosti uváděné tvrzení, že vede řádný život a nepředstavuje pro Českou republiku žádné bezpečnostní riziko, není z hlediska azylových důvodů relevantní v tom smyslu, že rozhodně nemůže být důvodem k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a zásadně nemůže být sama o sobě důvodem ani důvodem pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Žalovaný rovněž nepochybil, když neposuzoval, zda se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování, neboť správní orgán není povinen rozhodnout o překážce vycestování, jestliže žádost o azyl byla zamítnuta podle § 16 zákona o azylu. Pouze v případě udělení či neudělení azylu v režimu § 12, § 13 a § 14 téhož zákona, je ve smyslu § 28 zákona o azylu, obligatorní částí rozhodnutí konstatování, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Žalovanému proto nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 in fine ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu